

Direktna akcija

★ NOVA SERIJA ★ BR.11 ★ 29. MART 2012. GOD ★ BESPLATNO ★

Privatizacija gazi preko leševa

Kada pojedinac brani svoje elementarno dostojanstvo i pravo na život, nasilje je potpuno legitimno, naročito kada dolazi kao odgovor na brutalno ekonomsko i svako drugo nasilje gazda i države

Prošle nedelje navršilo se 13 godina od kada je NATO započeo bombardovanje Savezne Republike Jugoslavije. Vojna agresija trajala je 11 nedelja i u njima je, prema procenama iz različitih izvora, poginulo između 1.200 i 2.500 ljudi. Naši političari, zajedno sa predstvincima stranih ambasada i patrijarhom, pokazali su još jednom svoje licemerje polaganjem venaca na spomenik žrtvama, budući da su za vreme NATO agresije bili zagovornici agresije ili su, kao odgovor na intervenciju, pozivali na odmazdu nad albanskim civilima na Kosovu. Kao i svaki imperialistički rat, i ovaj je služio isključivo bogaćenju moćnika, a najviše su postradali oni koji sa ratom nikakve veze nisu imali.

Spomenik našoj kolektivnoj propasti I to na kakvom su spomeniku položili vence? Na Savskom trgu u Beogradu je nedavno, i to baš za godišnjicu bombardovanja, otvoren spomenik „Palim žrtvama i branicom otadžbine od 1990. do 1999. godine“. O kakvim je branicom otadžbine reč nigde nije rečeno, kao što nije rečeno koju su otadžbinu branili. Takođe se ne zna ni na koje se pale žrtve misli. Da li je to spomenik svim civilima ubijenim tokom krvavog raspada Jugoslavije ili samo srpskim žrtvama? Zvanična politika države i dalje tvrdi da Srbija nije bila u ratu, pa nije jasno branicom koje tačno otadžbine je spomenik podignut. Da li je to spomenik svima koji su na prostoru bivše Jugoslavije poginuli u uverenju da brane neku svoju otadžbinu? Ili je to spomenik srpskim dobrovoljcima, ili možda nekoj regularnoj vojsci? Kojoj i gde se ta vojska borila? U Srbiji živi 800.000 veterana ratova devedesetih. Ko ih je poslao u rat? Ko je finansirao rat? Čega su tačno oni veterani? Oni su veterani nacionalističke prevare veka, veterani podele plena pred privatizaciju, veterani naše

kolektivne propasti. Svi oni, gde god živeli, za koga god da su se borili, bili „veterani“ ili „branitelji“ – oni svoju čovečnost mogu ponovo prisvojiti samo učestvovanjem u rušenju ovog prokletog poretka, izgrađenog na nebrojenim zgarištima i moru krvi.

Država blagostanja

Nakon pada Miloševića, na vlast su došli oni koji su nam, u opštoj nemaštini, u zemlji razorenoj ratom, obećavali blagostanje. Oni su pravdali upliv stranog kapitala i privatizacije potrebnom da se to „blagostanje“ postigne. Od toga smo jedino dobili upropošćene firme, masovna otpuštanja i visoku inflaciju kao posledicu prevelikog zaduživanja. Dinar sve više slabiji, pa je tako u odnosu na evro dinar slabiji za 7,3 posto na godišnjem nivou. Narodna banka Srbije, pod pritiscima odozgo prodala je od početka godine 328,5 miliona evra da bi ublažila prekomerne dnevne oscilacije kursa, ali je samo pitanje vremena kada će one probiti sve granice i kada će još veći broj ljudi osiromašiti. Da Srbija neće moći da otplati svoja dugovanja, potvrđuju i imperialistički ekonomisti, koji tvrde da se dugovi ne mogu otplatiti ako se ne ubrza privredni rast i ako se zemlja zadužuje po znatno većoj kamatnoj stopi od kamatne stope privrednog rasta, jer onda nema nacionalnog dohotka iz kojeg bi se dugovi vraćali. Pored toga, istraživanja Hausting centra pokazuju da u Srbiji živi između 800.000 i 900.000 beskućnika. Beskućnici koji su ostali bez posla najčešće su radili fizičke poslove u preduzećima koje je država upropastila a zatim rasprodala, a sada nemaju prihode niti od rada niti od penzije. Usled talasa predizbornih manipulacija, veliki broj njih opet pokazuje entuzijazam da učestvuje na izborima. Sigurni smo da će upravo ova društvena grupa biti glavni nosilac društvenih promena.

Kad od sopstvene bede nema više kud

Kao odgovor na bedu, poskupljenja, nezaposlenost, oni najugroženiji počeli su da nasiljem odgovaraju na nepravdu. Tako je čovek u Novom Pazaru doveden u situaciju da puca u izvršitelje EPS-a koji su došli da mu iseku struju. S druge strane, radnik u saobraćajnom preduzeću „Lasta“ pretukao je direktora ove firme, Vladana Maksimovića, koji ga je kaznio zbog „neizvršavanja radnih obaveza“. Mediji nagone javnost da se zgražava nad ovim događajima, ali je jako bitno shvatiti da je nasilje pojedinca koji brani svoje elementarno dostojanstvo potpuno legitimno, naročito kada dolazi kao odgovor na brutalno ekonomsko i svako drugo nasilje gazda i države. Nasilje, kao instinktivna reakcija pojedinca koji od sopstvene bede nema više kud, neretko prerasta i u autodestrukciju. Tako je grupa radnika „Želvoza“ u Smederevu, među kojima su i četiri žene, počela štrajk glađu u zgradi Skupštine grada Smedereva, jer su nezadovoljni pregovorima o usaglašavanju socijalnog programa. Oni su u protestu od 6. marta i traže isplatu obećanih otpremnina za 444 radnika. Nažalost, ovakav vid štrajka ne daje rezultate, jer isključivo narušava zdravlje radnika, a ne pogarda gazde i državu na bilo koji način. U međuvremenu, poljoprivrednici obećavaju da će u Vojvodini opet blokirati puteve i krenuti za Beograd ako im Ministarstvo poljoprivrede ne ispuní sve zahteve. Ispred Vlade Srbije protestovali su radnici firmi izdvojenih od Železnica Srbije koja je zadržala celokupnu njihovu imovinu, prilikom izdvajanja 2005. godine. Pitanje je dana kada će našu zemlju pogoditi talas masovnih štrajkova i protesta i kada će pobune različitih društvenih grupa podstići eksploziju velikog socijalnog gneva koji se godinama taloži.

Banditsko izrabljivanje u firmi „Port Data“

Obim posla konstantno se uvećava i vrši se ogroman pritisak na radnike da posao završe na vreme, a kao podsticaj za to uveden je sistem „penala“, po kome se za tri penala dobija otkaz, zbog čega mnogi neretko rade prekovremeno i kod kuće, iako im taj rad nije plaćen.

Pre nekoliko dana Anarhosindikalističkoj inicijativi obratio se Goran Tešić iz Subotice, koji je do petka 9. marta 2012. bio zaposlen na crno kao urednik web sajta u srpskom ogranku internet portala „Port Data“, sa sedištem u Mađarskoj i regionalnim menadžmentom u Hrvatskoj. Goran je otpušten nakon tri i po meseca rada, a šefovi „DOO Port Data, Subotica“, Kristijan Novaković i Tamara Francuski, nisu mu pružili adekvatno obrazloženje za otpuštanje. On smatra da je otpušten jer je menadžment shvatio da im se više isplati da zaposle novog radnika koji će u naredna tri meseca raditi na crno, umesto da prijave njega, povećaju mu platu sa 150 evra na minimalac i uplaćuju mu doprinose. Goran kaže: „Praksa zapošljavanja radnika na crno, prema rečima par kolega koji su u firmi od samog početka, nije ništa novo jer su oni čekali na prijavljivanje više od godinu dana.“

Prema Goranovim rečima, mesečno je za svoj rad dobijao 150 evra, a na početku mu je obećano da će nakon tri meseca probnog rada biti primljen za stalno i uredno prijavljen, da će mu uplaćivati doprinose itd. U međuvremenu je morao da iz svog džepa mesečno izdvaja 5000 dinara za putne troškove, a kada se raspitivao o mogućnosti naknade za to, dobio je odgovor da poslodavac nije u obavezi da isplaćuje putni trošak radnicima. Kada je u februaru dobio upalu pluća, nedelju dana je sa temperaturom 38,9 dolazio na posao zato što su radnicima prilikom zapošljavanja saopštili da tokom prva tri meseca nemaju pravo na bolovanje, te da će svaki izostanak morati da odrade. Tek kada su šefovi videli da ne može da radi tako bolestan dozvolili su mu da odsustvuje deset dana.

Ostao i bez posla, i bez prava na zdravstveno

Ne samo što su radili za nikakve pare, već su bili i pod konstatnim pritiskom. „Pomenuo bih još i to da je zbog ambicija regionalnog direktora iz hrvatske kancelarije, Dubravka Bilobrka, konstantno povećavan obim posla i vršen je ogroman pritisak na radnike da taj posao završe na vreme, a kao podsticaj za to nam je uveden sistem penala, gde bi se za tri penala dobijao otkaz i zbog toga su mnogi neretko ostajali da rade prekovremeno ili su morali da rade od kuće iako im taj rad nije bio plaćen“, objašnjava Goran.

Početkom marta Goranu su rekli da doneše radnu i zdravstvenu knjižicu i 7. marta mu je napokon uručen ugovor o radu u tri primerka koja je uredno potpisao. Na njegovo zaprepašćenje, dva dana kasnije odlučili su da ga ipak otpuste i saopštili mu da ugovor koji je potpisao ništa ne vredi jer ga nije potpisao direktor, a svoj primerak Goran naravno nije dobio. Na isplatu poslednje plate čekao je sve do druge polovine marta. Plate radnicima zaposlenim na crno je isplaćivao jedan od menadžera iz Mađarske, Daniel Vincze, koji je jednom mesečno lično dolazio u Suboticu sa novcem za plate i davao radnicima po 150 evra na ruke.

Prvo su mu poništili zdravstvenu knjižicu, koja je bila overena na godinu dana, i napravili mu novu koju su poništili dva dana posle toga, kada su odlučili da ga ipak otpuste umesto da ga prijave, tako da je ostao bez zdravstvenog osiguranja. Goran kaže: „Sada ću morati da odem do zavoda za zdravstveno osiguranje da proverim da li mogu da izvadim novu zdravstvenu knjižicu jer ne znam na osnovu čega bi mi je overili kada imam zabranu

na 6 meseci na birou za nezaposlene zbog toga što se nisam javio u januaru pošto sam tada imao posao i bio sam ubedjen da će me u martu ovi banditi prijaviti.“

Pozivamo sve koji su protiv ovakvog najcrnjeg izrabljivanja i neprijavljanja radnika da kažu menadžmetu firme „PORT Data d.o.o.“ šta misle o tome:

Adresa: Park Rajhl Ferenca 8, 24000 Subotica
Tel 064/6455-080 (glavni urednik, Tamara Francuski)
Tel 064/6455-081 (urednik za TV program, Kristijan Novaković)
E-mail: port@port.rs

Hrvatska kancelarija:
Adresa: Ozaljska 96, 10 000 Zagreb
Tel +385(0)14859000
Fax +385(0)14839095
E-mail: redakcija@port.hr
Regionalni direktor: Támas Salusinszky
Regionalni direktor za EPG: Dubravko Bilobrk

Najava

BESPLATNO OBRAZOVANJE ZA SRBIJU!

Plato ispred Filozofskog,
4. april u 12h

Inicijativa za studentski sindikat organizuje veliki protest za besplatno obrazovanje na dan studenata, 4. april

Da li ste znali

...da prosečni Izraelac koristi 12 puta više vode od prosečnog Palestinca, u delu sveta u kome je voda inače retkost.

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Svakome ko pomogne sa više od 500 dinara slaćemo DA na kućnu adresu u narednih šest meseci.

Sindikalni državni ideološki aparat -žuti sindikati-

Žuti sindikati su značajan državni ideološki aparat, kojim se u okvirima organizovane radničke klase ostvaruje hegemonija kapitalističke ideologije. U zemljama koje imaju dužu i življiju sindikalnu tradiciju od Srbije žuti sindikati svoj suštinski reakcionarni karakter pokušavaju da prikažu u „crvenoj“ formi, danas uglavnom plasirajući desne socijaldemokratske parole. Sa druge strane, kod nas, u zemlji koja se nalazi na kapitalističkoj periferiji – što znači i da su prave funkcije institucija mnogo ogoljenije, i žuti sindikati veoma slabo, ako uopšte, kriju da rade isključivo u interesu gazda. Pa se tako možemo setiti da je jedna od najvećih sindikalnih centrala u Srbiji – „Nezavisnost“ (poznata po bliskim vezama sa sindikatima iz SAD-a koji su pod kontrolom tamošnje Demokratske partije) svojevremeno sprovodila javnu kampanju sa ciljem promovisanja privatizacije! Kako i koliko je privatizacija pomogla radnicima u poslednjih dvadeset godina sami radnici najbolje znaju.

Žuti sindikati, kroz stalne izdaje konkretnih radničkih borbi, nameću ideju socijalnog dijaloga, besramno lažući da je moguće napraviti dogovore između gazda i radnika kojim će „obe strane“ biti zadovoljne. Svakome je jasno da ne postoji način da se napravi „pošten“ dogovor između gazda i radnika – gazde žive od neplaćenog rada radnika, eksploratišući i vršeći represiju nad radnicima, i zahtevanje „poštenog“ dogovora je isto kao kada bi se tražilo da rob i robovlasnik naprave „pošten dogovor“ o svojoj „saradnji“. Kroz institucije poput „Socijalno-ekonomskog saveta“, na lokalnom nivou, ili „Međunarodne organizacije rada“, na globalnom nivou, propagiraju se ideje „socijalne pravde“, koja podrazumeva saradnju radnika, gazda i vlasti sa ciljem postizanja „opštег dobra“. Žuti sindikati sede u tim institucijama samo da bi dali legitimitet lopovskim dilovima gazda i političara, stvarajući privid pristajanja radnika na eksplotaciju. Žuti sindikati čak potpuno odbijaju ideju da radnici treba da se bore za ukidanje kapitalizma i države, i reproducujući floskule o „redu i miru“ iz repertoara malograđanske moralnosti, brane trenutno stanje.

Budući da ne postoje čisto ideološki aparati, žuti sindikati se veoma često služe i direktnom represijom da bi održali svoje pozicije. Ta represija može biti usmerena prema sopstvenom članstvu, ali i prema onima koji ne pripadaju konkretnom žutom sindikatu. Prema sopstvenom članstvu se represija vrši od strane birokrata isključivanjem nepodobnih članova, sprečavanjem bilo kakve diskusije o odlukama sindikata, veoma često potpunim odbijanjem sazivanja sastanka sindikata, donošenjem odluka na svoju ruku, a često i fizičkom silom protiv neposlušnih članova. Prema spolja, žuti sindikati pokušavaju da na svaki način suzbiju borbene radnike: od banalnih situacija poput pokušaja „sindikalnih obezbeđenja“ da sa protesta ukloni radnike i radnice koji se nisu uklapali u sliku o radniku – ovci, koju žuti treba da vode, do sofisticiranih, poput igara, koje nameštaju sa gazdama, o „repräsentativnosti“ i pravu na pregovaranje, pa sve do kanibalskih slučajeva dogovora sa novim gazdama privatizovanih firmi o zadržavanju na poslu samo članova konkretnog žutog sindikata itd.

Žuti sindikati čekaju svoj voz za smetlište istorije, i pitanje je trenutka kada će ih svesni radnici i radnice tamo poslati. Izdajući nebrojene radničke borbe, gušeći štrajkove, učeći radnike poniznosti pred autoritetom kapitala, promovišući ulizištvo i potčinjavanje pravilima ustanovljenog poretku, žuti sindikati su potpisali sebi presudu, koju će nad njima izvršiti radnička klasa, dostojanstvena, oslobođena iluzija da sa kapitalizmom ima dogovora i svesna neophodnosti borbe za slobodu.

Ratibor Trivunac

Najava

TOBIĆEVİ DANI

Festival solidarnosti

Galerija Zmuc, Zemun
30.03 - 01.04 od 19h

Više o festivalu u elektronskom izdanju DA.

Solidarno

Solidarnost, kako vele enciklopedije, „predstavlja pojam koji se najčešće odnosi na povezanost i uzajamnu saradnju ili pomoć između pojedinaca, grupa kao i većih skupina, posebno u uslovima pojave teških životnih situacija ili prirodnih katastrofa; solidarnost je izrazito moralna pojava kojom se izražava opšti stav humanosti, međusobne pomoći, razumevanja i uzajamnosti...“

Eto, malo smo prodefinisali, a sad bih solidarno da vam preporučim jednu filmsku poslasticu. Reč je o novom filmu omiljenog finskog režisera Akija Kaurismäkija „Le Havre“. Ako ste gledali neko Akijevo ostvarenje, i ovde ćete zateći neke od njemu bliskih glumaca, junake u prepoznatljivom egzistencijalnom škripcu, opet u onim jednostavnim stanovima zelenkastih zidova i nameštaja, i ovde bogate duhom i hrabrošcu, svakako...

Bračni par bez dece jedva sastavlja kraj s krajem, muž je ulični čistač cipela koga šikaniraju komunalni policajci, a žena je u poodmakloj fazи neke bolesti (ne, ne, nije nepopravljivo sivilo u pitanju; ponavljam, sve je bajkovito zelenkasto, a na momente čak i vrlo komično). U francuski lučki grad Avr, u kojem žive, doplovjava i kontejner koji prevozi ilegalne doseljenike iz Afrike. Jadne ljude opkoljavaju specijalci, uspeva da pobegne samo preplašeni dečačić za koga lokalna štampa tvrdi da je opasni terorista koji ima veze s Al Kaidom... Ne bih da kvarim uživanje, pa vam neću otkriti kako se ukrštaju sudbine male progonjenog emigranta, čistača cipela, njegove žene i likova iz sirotinjskog kraja punog živopisnih i dragih likova, mada svakako prepostavljate da ima veze sa današnjom temom - solidarnošću za koju se eto uhvatimo ko pijani plota.

I sam se rado zatičem sa obe strane solidarnosti. A na sopstvenom trenutno aktuelnom slučaju koji me strefio, najprije sam iznenaden koliko ljudi umeju da budu solidarni, bez obzira što na svakom koraku srećemo čovekolike robote koji seju prve prolećne zamke sebičnjarenja i krvoločnog takmičaranstva.

Direktnu akciju možete nabaviti na sledećim mestima:

BEOGRAD: Kulturni centri REX i CZKD; Knjižare PLATO i BEOPOLIS; Kafići BROD, BRAT FIDEL i BRAT ČE.

KRAGUJEVAC: Kafane MAGMA i MARKO.

SREMSKA MITROVICA: Knjižara BUKBAR.

UŽICE: Kafić KUĆA ČAJA.

NIŠ: Udruženje ŽENSKI PROSTOR.

ZAJEČAR: Omladinski centar ZAJEČAR.

Vesti iz međunarodnog radničkog pokreta: Blokada avio-saobraćaja u Nemačkoj

27. mart. Vazdušni saobraćaj je u Nemačkoj bio skoro potpuno zaustavljen zbog štrajka koji je organizovao sindikat Verdi. Blokade aerodroma u Minhenu, Berlinu, Dizeldorfu, Kelnu, Štutgartu i Frankfurtu prouzrokovale su otkazivanje nekoliko stotina letova, od ranih jutarnjih sati do popodneva tog dana. Lančano je obustavljen i autobuski prevoz u nekoliko nemačkih gradova. Radnici obezbeđenja, vatrogasci i saobraćajno osoblje napustili su radna mesta, a rad su obustavili i radnici u prosveti i javnoj čistoci.

Ovim štrajkom sindikat Verdi traži povećanje plata svojih članova za 6,5%, odbacivši ponudu vlade da zarade budu uvećane za svega 3,3%.

Demonstranti u Grčkoj uspešno zagončali državni praznik

25. mart. Dan državnosti Grčke, tradicionalno obeležavan pompeznim vojnim paradama,

ovog puta se pretvorio u svenarodnu demonstraciju nezadovoljstva i besa. Umesto da se grčki političari i ove godine šepure na toj otužnoj manifestaciji nacionalističkog kiča, njih su od razjarenog naroda štitile do zuba naoružane horde policijskih snaga. U Heraklionu na Kritu parada je otkazana. U Patrasu je dotad neviđen broj specijalaca obučenih za razbijanje uličnih nereda štitio binu sa koje je trebalo da govori političarska elita, a parada je na jedvite jade održana tek nakon što su demonstranti suzavcem potisnuti u jednu od najekskluzivnijih pešačkih zona, u ulicu Ajua Nikolaua. Odmah nakon parade, policija je brže-bolje uzmakla dalje od razjarene mase, naoružane samo usklicima i pesnicama. Predstavnici lokalne korporativne štampe, prepoznati u okupljenoj gomili, nisu se proveli nimalo prijatnije od naoružanih čuvara vlasti.

Španski recept protiv bankarskih parazita

Pripadnice jedne španske firme koja pruža seksualne usluge klijenteli iz visoke klase obustavile su pružanje usluga bankarskim službenicima dok god ne počnu da daju kredite i malim porodičnim preduzetnicima, i uopšte onima koji nisu bogati. Ideju za ovu vrstu protesta Sindikat španskih seksualnih radnika dobio je tako što je jedna animir dama uspela da izdaje kredit u banci tek nakon što je bankarskom službeniku saopštila da će obustaviti svoje usluge sve dok banka ne bude ispunjavala obaveze koje ima prema društvu. Pokazalo se da uskraćivanje seksa, jedna od omiljenih strategija koje promovišu časopisi za moderne emancipovane žene, može biti itekako efikasan recept i u borbi protiv zeleničkih parazita

Centar za liberterske studije predstavlja:

PARTIZANSKE PESME

Audio disk sa pesama jugoslovenskih partizana iz perioda rata i izgradnje zemlje. Poslušajte ponovo „Padaj silo i nepravdo“, „Konjuh planinom“, „Budi se istok i zapad“, „Da nam živi, živi rad“ i druge pesme. Uz disk se dobija i knjižica sa tekstovima pesama i fotografijama.

Cena: 200 din.

Publikacije CLS-a možeš naći u svim boljim knjižarama ili naručiti direktno od nas:

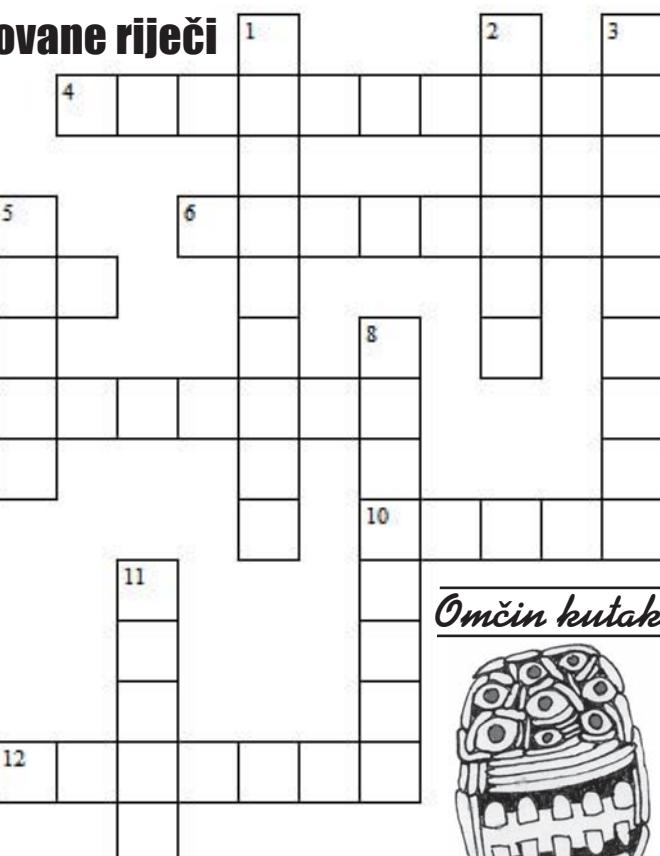
e-mail: cls@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org/tiki/cls

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

ASI je Sekcija Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR-AIT-IWA)

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

Denketove šifrovane riječi

Rešenja iz prošlog broja:

1. klaustrofobija; 2. janjan; 3. Ručak; 4. Sinan; 5. drugost; 6. avlija; 7. lepinja; 8. tikva; 9. domaćica; 10. Joksimović; 11. stolica; 12. fusnota.

Omčin kutak

Uredništvo: Kosta Ristić, Ratibor Trivunac, Tadej Kurepa, Milan Lukić, Slobodan Stamenović i Aleksandar Belčević (**odgovorni urednik**)

Priloge i pisma slati na kontakt adresu.

Kontakt: CLS (DA), Poštanski pretinac 6,
11077 Beograd, Srbija
tel. 063/9382-382
e-mail: da@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org

Rukopisi ne gore.
Tiraž: 1000

CIP: 329/497.11
ISSN 1821-0813
COBISS.SR-ID
107264780

SLOBODA ZA IDOLA MLADIH! ZA ZDRAV BEOGRAD!

Dragi prijatelji i kolege, pisaniye koje držite u rukama posvećeno je jednom (ne)svakidašnjem slučaju koji je zadesio našeg prijatelja i kolegu Tobića Tobića idola mladih, astrologa nadrealistu, kolumnistu, pisca, muzičara, biciklistu i zanesenjaka.

Nakon jednog nesmotrenog i benignog dobacivanja uniformisanom licu, izmlaćen je i bačen u tamnicu. Ubrzo je dobio poziv za sud kako bi mu se sudilo za **napad na službeno lice (i to iz ležećeg položaja)**. Nakon višegodišnjeg procesa (u kojem nije omogućeno pojavljivanje nijednog od brojnih svedoka događaja), kao izraz dobre volje ponuđeno mu je **da uplati tričavih 80.000,00 dinara u budžet Zdravstva Beograda ili da završi u zatvoru od šest meseci do pet godina**.

Kako bismo mu pomogli da se napokon reši ove bede, organizovali smo niz nesvakidašnjih kulturnih dešavanja (poslednjeg vikenda marta u „Zmucu“ na zemunskom keju), tokom kojih ćemo pokušati da skupimo ovu bezobraznu sumu.

Prijatelji idola mladih

UPOZORENJE!!!
DEŠAVANJA KOJA
OPISUJE OVA BROŠURA
SADRŽE NASILJE,
NEPRAVDU, TRAGIKOME-
DIJU I PATETIKU.
NIJE PREPORUČLJIVO
ZA GADLJIVIJE
ČITAOCE.

SUPER-TOBIĆ BIJE I KAD LEŽI

Zamolili smo samog Tobića da nam potanko ispriča šta se zapravo dogodilo i kako je do ovoga došlo

„SSećam se, beše vreo i vlažan kraj avgusta, boravio sam za šankom okružen polugolim lepoticama koje su se mazno uvijale oko mene. Rasterivao sam ih kao muve, zauzet eksiranjem litara tekile koja nije uspevala ni da omami moj nadljudski organizam. I baš kad sam o sopstvenu tintaru razbio još jednu iskapljenu bocu i naručio četvrti litar tekile, tavernu je opkolila policijska patrola. Naredili su marijačima da smesta obustave pesmu, a gostima da se raziđu. Iznerviran što ću morati da prospem tek načeto piće, uputio sam ka uniformisanim pistoljerosima sve pogrdne reči sveta, tako ubojito i glasno da sam im oduvao šapke i nakostrešio kosu na glavi. A onda tako trezan i kako kasnije rekoše 'u stanju uračunljivosti, svestan svog dela čije sam izvršenje

hteo, a bio sam svestan da je moje delo zabranjeno' pobacao sam policajce, izleteo iz lokala i golim rukama počeo da lomim i prevrćem policijska vozila. Kad mi beše dosadilo, poput Spajdermena sam se udaljio preko krovova okolnih naseobina... Tek pošto su zapucali ka meni, rizikujući da pogode nedužne građane, ljutito sam se vratio. Smesta sam legao nasred ulice kako bih ih ponizio, te iz tog nemogućeg položaja, poput nestasne krabe koja igra ležeći kazačok, počeo nindža udarcima nemilosrdno da ih mlatim... Eto, ništa posebno."

Zahvaličemo mu se na maštarijama kojima nas je toliko puta do sada čaščavao, te ga zamoliti da bar na trenutak bude ozbiljniji od domaćeg sudstva i policije, i ispriča šta se zaista dogodilo...

POLICIJA vs. JADNIK

„Veliko avgustovsko popodne, sedim na žardinjeri preko puta stanice u Majke Jevrosime i tek pušten iz tamnice, zaslepljen dnevnim svetlom, vraćam pertle na patike. Dehidriran, poluživ i sa strašnim bolovima u kolenu i rebrima, prisećam se prethodne noći. Već danima po beogradskim šankovima natapam ranjenu dušu daveći jadne konobare pričom o svojoj velikoj, iznenada prekinutoj romansi... I kognog dana, čim sam otvorio oči, mamurluk sam razbio buteljkom crnog vina. Odbijajući hranu, nastavio sam nalivanje pivom i vinjakom u pubu „Brod”, svojoj drugoj kući. Negde usred noći presušili su svi izvori alkoholnih pića, pa sam prešao u susedni klub. Taman što sam flašom pogodio usta i klateći se potegao prvi cug, u klub su ušla dva policajca koje je neko

pozvao zbog preglasne muzike. Probaljezgao sam nešto, više sebi u bradu, baš u trenutku kad je di-džej isključio muziku. Pozvali su me i zatražili dokumenta. Pošto nisam znao ni gde mi je glava, a kamoli lična karta, priveli se me u službeni auto. Dugo sam čekao da napišu kaznu zabludelim kafedžijama, dok me je bešika uporno molila da zapišam neko od okolnih drveta. Otvorio sam vrata i izašao, ali već nakon nekoliko koraka bio sam pokošen s leđa i toliko izgažen da je moj samrtni krik brzo zanemeo nad očajničkim pokušajima da dođem do vazduha.

Posle nekoliko minuta bačen sam u tamnicu. Prostor veličine omanje ostave, kratka betonska klupa, premalo svetla probija se iza štokave mrežice začepljene kao otvori za ventilaciju na neurednim kuhinjama starinskih

A ZA TO ŠTO SI MI
PREBIO CIPELU
REBRIMA, TEK
ĆE DA VI'Š...!

ribljih restorana. Iza limenih vrata ove grobnice ni najmanje svežeg vazduha, samo odvratan smrad crkotine koji me je podsetio na kužni vonj kaveza sa lešinarima u zoološkom vrtu. Zidovi okrećeni povraćkom, šlajmarama, krvavim ispljuvcima i govnima i išarani izgrebanim potpisima, navijačkim porukama, muslimanskim molitvama i pretnjama tamničarima.

Nakon nekoliko sati, uspevam nekako da poređam ona skršena rebra i zadremam na betonskoj klupi. Ujutru me bude dva saobraćajca koji mi, i nakon višesatnog sna, izmere 2.3 promila alkohola u krvi, i vrate me nazad. Zvanična informacija o teškom pijan-

stvu namerno je prečutana na sudu.

Gubim predstavu o vremenu, uzalud lupam u vrata i preklinjem za malo vode i odlazak u toalet. Otvaraju tek nakon nekoliko sati i vode me kod inspektora. U kancelariji dominira ogromna Titova slika, pored koje je mala, Tadićeva, smeštena u donji ugao ogromnog rama. Neprijatni inspektor flertuje s koleginicama i sugerije mi da priznam da sam tukao policajce, a ne oni mene. Saopštava mi da će protiv mene biti podneta krivična prijava i preti da će, ako se ne odazovem na sud, za mnom biti raspisana poternica. Vraćaju me opet u onaj srednjovekovni podrum..."

SUDNJI DANI

Palata tzv. pravde, istražni postupak. Sudinica kasni više od sat. Beskrajno zbumen i smoren, čekam u hodniku s advokatom. On pokušava da me odobrovolji dok gledamo kako na suđenja dovode neke zajebane face s lisicama na rukama. Većina je u pravnji devojaka ili žena, koje tiho jecaju, i majki, koje zapomažu iz siveg glasa.

U tesnoj kancelariji, sedim na stoličici i tunjavo sričem izjavu. Lice sudinice ne vidim od gomile registratora na stolu. Vidim samo Partizanov kalendar i zastavicu na zidu i grobarski kalendarčić, blokčić i stalak za olovke na stolu. Siguran sam da nosi i tange i potkošulju sa amblemom svog omiljenog kluba. Terete me za „sprečavanje službenog lica u vršenju službene radnje“. Naivno verujem da je svima jasno koliko je ovo besmisleno i da će ovaj kafkijanski proces biti brzo obustavljen.

Prijatelji me uzalud ubedjuju da tužim policiju zbog prekomerne upotrebe sile, a pravnici tvrde da su napad i izmisili prepostavljajući da će se žaliti. Prognoziraju da će biti brzo osuđen, jer je sudijama ovo zicer u odnosu na stvarne slučajeve, a godišnji učinak im se meri po komadu donešene presude.

Nakon pola godine stiže poziv za prekršajni sud na Novom Beogradu koji me globi sa 5.600 dinara zbog nenošenja lične karte. Rekoh sebi - to je to, shvatili su kako je sve to besmisleno, ali su ipak morali nešto da mi naplate da sačuvaju čast.

Prođe još pola godine, i baš na desetogodišnjicu petooktobarske kvazi-revolucije, kao poklon najvećoj budali Smedereva koja ih je dovela na vlast, ipak stiže novi poziv za preki sud. Ovoga puta krivično delo je čak i povećano – sa sprečavanja na NAPAD NA SLUŽBENO LICE!

Predlažem neke od brojnih svedoka, ali ih tužilac i sudinica odbijaju pod obrazloženjem da želim da odgovlačio suđenje, iako sam se do sada odazivao na svaki poziv (zbog čega sam jednom čak oduštao i od zakazanog putovanja u Egipat). S druge strane, policajci i sudski veštak su dolazili na ročišta jedan po jedan. Nakon jednog pojavitivanja, ispred sudnice me je sačekao policajac čiju sam cipelu izmlatio rebrima i izvinio mi se rekavši da nema ništa protiv mene i da samo nije trebalo da mu dobacujem.

U međuvremenu, pokušavaju i

po drugi put da mi naplate 5.600 za nenošenje dokumenata, ovo ga puta u smederevskom sudu. Srećom sačuvao sam priznanicu. Vidim đavo je već odneo šalu, počinjem danim da buljam u zid i razmišljam kako da opstanem u surovim zatvorskim uslovima. Misli mi odlutaju u sanjarenje: kao fantom na crnom biciklu lutam Srbijom skrivajući se kod jataka i logorujući u divljini - ipak jedne noći u munjevitoj akciji opkoljava me žandarmerija, negde na Pešteru; Ivica Dačić objavljuje da je uhapšen opaki terorista; štrajkujem glađu, javnost je ganuta, sete me se i kolege iz medija, ustaju i levi i desni, i revoltirani i flegmatični, budi se istok i zapad, kreće pobuna... aha, 'oće to...'.

Na sudu se pojavljuje i sudski veštak koga je primetno sramota što je primoran da stručno obrazlaže povrede policajčeve podlaktice koje su „nevidljive, bolne tek na dodir, nastale fizičkom silom...“ i tako na nekoliko strana filovanih stručnim terminima iz medicine i fizike... Nakon toga, kao izraz dobre volje, predložena je nagodba: da platim 80.000,00 dinara u korist Zdravstva Beograda ili se suočim s kaznom od šest meseci do pet godina zatvora.

ŠTA MOŽETE DA KUPITE ZA 80.000 DINARA?

2.963 vekne belog hleba / 358 kilograma piletine / 1.700 kilograma jabuka / dve i po tone krompira / 210 kilograma „alpske“ salame (dovoljno za doručak čak 1.052 radnika na gradilištu) / 1.702 flaše piva (85 gajbi, ceo kamion! - za 287 pivopija, ako računamo da imaju prosečan cug od šest piva po večeri) / 533 litara benzina + putarine za put od Beograda preko Barselone do Kazablanke i nazad) / 678 kilograma suvog vrata (dovoljno da se prekriju tela bar 800 nagih lepotica na nekoj grandioznoj zabavi sindikata pravosuđa koja bi ušla u Ginisovu knjigu rekorda) / 4.080 rolni toalet papira (dovoljno da se brišete do kraja života) / 9 praseta rase „veliki jorkšir“ težine između 30 i 35 kilograma / dva ždrebeta lipicanera / 40 činčila / 8 ženskih nojeva (prodavac tvrdi da nose jaja od po 1.900 grama) / donacija zdravstvu Beograda (i gradonačelniku u kampanji koji će ponosno pozirati kraj novih medicinskih aparata i preuređenih domova zdravljia)...

FESTIVAL SOLIDARNOSTI TOBIĆEVİ DANI ZMUC, 30. MART - 1. APRIL

PETAK, 30. MART, 19 h

(dodite i ranije ako bude lepo vreme)

SVEČANO OTVARANJE IZLOŽBE.

Izlažu: Milica Ružičić, Dragan Radović, Zmuc radionica, Peđa Milošević & Zalet, Danilo Stojić, Miloš Buci Trajković, Andrej Filev, Slobodan Maldini, Urgentni centar, Lajava tikvica & Fanzin ceger, Duo trojica, Meksicki Gidra, Magični čiča iz Rija...

Nastupaju:

DJ Pera Janjatović – izbor najdivnijih pesama ju-roka na temu policije
Horkestar

SUBOTA, 31. MART, 19 h

(nemojte da dođete ranije jer se održavaju časovi slikanja)

SVIRKA NA UVCE:

Danas svi znaju da igraju fudbal
Damjan od Resnika
Ratibor Trivunac (solo flauta)
Tobić Tobić idol mladih
Radost!
KRŠ

NEDELJA, 1. APRIL

(dodite kad hoćete)

Poro(di)čno okupljanje uz kazan
i nešto na kašiku

DJ Šrink Efem & VJ Flowpro (Undergrad)
featuring MC Shonegrad (Duboka ilegalna)
Peđa Skakavac Sound System
ORGE
Radio Xanax (prvi put uživo)

ULAZ BESPLATAN
SAV PRIHOD OD PRODATOG
PIĆA, IZLOŽENIH EKSPONATA
I DOBROVOLJNIH PRILOGA
BIĆE UPLAĆENI U HUMANITARNE
SVRHE ZA PREPOROD
BEOGRADSKOG ZDRAVSTVA

KAKO DA NAĐETE ZMUC?

Stignete već nekako do centra Zemuna (ako dolazite iz centra grada, švercujte se autobusom 84 od Zelenjaka, ili busom 83 od Slavije ili Železničke). Od pozorišta Madlenianum produžite do prvog semafora i skrenete u ulicu desno, da biste na prvom račvanju nastavili da se spuštate levom ulicom ka zemunskom keju. Prepoznaćete opušteni ambijent Zemunskog malog umetničkog centra koji se nalazi iza restorana „Šaran“ (ispred kojeg je impresivni vozni park političara i tajkuna dovedenih na riblji krkanluk).

Možete doći i biciklističkom stazom, uz Dunav do Zemunskog keja, kao i čamcem, taksijem ili vlastitim automobilom.

Ponesite nešto da ogrnete, pošto u ovo doba godine, bez obzira na dnevnu temperaturu, uveče ume da bude svežje pored Dunava. U slučaju kiše i grada, postoje tende i enterijeri.